

Antonetta Maria - De vlammeende pijl

“Neem bovenal het schild van het geloof op, waarmee u alle vurige pijlen van de boze zult kunnen uitblussen!”

(Efeze 6: 16)

1 Epiloog

‘Verzoekingen en verleidingen gelden als pijlen van de macht der duisternis.’ Dat was een zin uit één van de eerste colleges die ik kreeg toen ik halverwege de jaren zeventig theologie ging studeren. De professor geschiedkunde vertelde geanimeerd, ik hing aan zijn lippen. Vroeger werden pijlen gewikkeld in vlas en na een onderdompeling in pek brandend afgeschoten. Zo was de kans op verwonding, brand en verwoesting des te groter. Zulke pijlen moest je vrezende, als het kon, smoren met een langwerpige groot schild bekleed met een vochtig gemaakte huid. Kwam er een brandende pijl op, dan doofde deze. Zeer doelmatig. Het was van levensbelang je de behendigheid eigen te maken om adequaat te kunnen reageren op al die aanvallen. Het schild moest je leren te hanteren, door te oefenen.

‘Geloof is ook iets dat je moet oefenen,’ zei de professor tersluiks erachteraan. En zo veranderde een geschiedkundig college in een levensles die me altijd is bijgebleven.

Ik had geen antwoord op de brandende pijl die op mijn pad kwam, mijn schild was niet bestand tegen datgene wat er op mij werd afgevuurd. Hoe had ik me kunnen wapenen tegen zoiets puurs, zo liefdevol? Mijn brandende pijl was gehuld in een prachtig lichaam, kastanjebruine haren waarop de zon een roodbruine gloed penseelde, ogen met de kleur van omgeploegde aarde en een huid zo blank als de binnenkant van een pas gevelde boom. Ik had de pijl niet zien aankomen, ze verbrijzelde mijn schild en trof doel, raakte me tot het diepst van mijn hart.

2 Iris alias Lo

Boekhandel De Weerd is een winkeltje dat al decennialang meegaat en dat tot het balkenplafond is volgestouwd met boeken. Zo'n plek waar je een eerste druk van een klassieker kunt bemachtigen als je hem tussen de hoge stapels weet te vinden. Ik volg Sanne door de smalle gangen en probeer angstvallig de uitpuilende punten van boeken te vermijden, het idee dat ik een domino-effect kan creëren met een tik van mijn heupen laat spontaan mijn oksels klotsen. Helemaal achterin kiert zonlicht door een dakraam naar binnen, stofdeeltjes dansen in de lichtbundel die de schemerige ruimte doormidden kliëft. Ik snuif als mijn blik langs de beschadigde ruggen dwaalt, in een reflex rimpelt de huid van mijn neus. Ze ruiken naar kletskopkoekjes van oma die iets te lang in het trommeltje hebben gelegen.

‘Ik snap eigenlijk niet waarom we dit nu moeten doen net voordat we naar Paaspop gaan?’ Ik strek mijn lichaam om mijn huisgenoot te spotten tussen de hoge kasten. Sanne heeft de vreemde gewoonte om op de gekste momenten boeken te scoren, zoals vandaag, nu we op weg zijn naar het eerste festival van het jaar: Paaspop. De band Masada is de openingsact en als we een beetje vooraan in die paardenbak willen staan, moeten we nu toch echt wel vertrekken. Naast het feit dat Sanne impulsief is, heeft ze ook nog eens last van uitstelgedrag, hetgeen ons deze keer dus hier brengt, in het volste en meest stoffige winkeltje dat er in de wijde omtrek te vinden is. Ik struikel over een stapeltje boeken. ‘Godsammel!’ Schoppend met mijn bonte cowboylaars vloek ik tegen het schuldige stapeltje. ‘San? Waar ben je in hemelsnaam?’

Mijn zwartleren broek, iets te klein, maar het maakt me wel een stuk slanker, muisgrijs hemdje met schreeuwerige print en haar dat door het touperen de meter wel haalt, zijn misplaatst in deze intellectuele omgeving. ‘Serieus, San, laten we dit een andere keer doen,’ zeg ik tussen opeengeklemd kaken. ‘Verdomme, we hadden er eigenlijk al moeten zijn!’

Sanne piept vanachter een boekenkast tevoorschijn, een diepe rimpel groeit dreigend tussen haar wenkbrauwen. ‘Kappen nou, Lo! Ik mo